

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 reals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 20.

ALEEEERTA!

En lo mateix moment en que 'ls senyorets de Barcelona s' arreglan la maleta, preparantse pera anar á passar dos mesos al camp y festejar las pajesetas, las pajesetas están donant l' últim cop de ma á las faldilles de teixits y als saquets de cretona, preparantse pera rebre dignament als forasters que s' acostan, y festejar ab los senyorets.

Perque 'l mòn està montat d' aquest modo: d' un mateix fet se'n t'reuen mil conseqüencias distintas, segons per quin cantó 's miran. Los de salut delicada, van á fora pera referse una mica; los his ndats, per veure com marxan las vinyas y 'ls garrofers; los que la saben llarga, pera atracarse de bons talls y ví sense trampa, y 'ls jovenets... pera conquistar bellesas campestres.

Consideranho en sentit oposat, los pajesos especuladors esperan als forasters per explotarlos; los masovers per demanar milloras y reformas als amos; los crachs de bona fé per acompañar als senyors á la font y á cassar, y las jovenetas... per festejar ab los jovenets de Barcelona.

Torném al assumpto.

Som á Barcelona, á la estació del carril de... no importa quin; en totas las estacions passa 'l mateix.

La sala de espera está plena d' excursionistas de totas edats, sexes y colors.

Los guetos seuhen y callan: los joves se passejan amunt y avall, y conversan.

—Ahont anéu vosaltres?

—A Olot... y la teva familia, ahont te porta?

—A Arbucias: l' any passat també vam anarhi y verdaderament no 'm sab gens de greu que hi torném.

—Y aixó? que hi vas deixar alguna cosa?

—Precisament deixar, no; pero... 'sab' hi ha unas nenes tant frescas, tant amables y tant... cándidas, que si l' altre any m' hi vaig divertir, aquest, que tindré mès práctica, encara 'm divertiré mès.

—Ah, perillan!... No 't pensis: també jo á Olot faig de las mèvas. Mira; aquí guardo cinch ó sis cartas, d' altres tantas conquistas, rebudas l' any passat al tornar á Barcelona, en las quals no 'm deixan de ingratis, perjur, embuster y altres piropos per l' istil. Es una cosa que entereix.... ¡Pobres noyas! Son tant ignorantz que tot s' ho empassan....

—Psè! Y donchs ¡per qué hi aniriam á fora si no fos per aixó? Lo qu' es per mi, si 'm tréus las pajesetas, ja 't regalo 'ls camps y las vinyas y tot lo mòn campestre....

La campana sona: gran moviment en tota la sala.

—Abur! Si no 'ns veyém, á la tornada ja 'm explicarás l' èxit de la campanya...

—Si: 't prometo ensenyarte la llista de totes las mèvas promeses y la capseta ab los rissos de cabell que arreplegu... Tu fés lo mateix... ¡A la vista!

—Adios!

*

Han passat tres ó quatre dies.

Los viatgers han arribat ja al seu destino.

Després dels primers moments, dedicats á respatllarse, colocarse en son degut lloc los trastos y baguls que portan, fer dos ó tres visitas imprescindibles, acabar de instalarse cómodament y reposar un xich, los joves inauguran solemnement la *temporada*, fent un passeig per tots los àmbits del poble, sense que quedí recò ni reconet per registrar.

Es lo qu' en termes militars, se'n diu lo *regoneixement del terreno*.

Los senyorets mès diplomàtics, miran y callan, guardantse 'l fruyt de la seva operació preliminar.

Pero 'ls mès sencills ó menos reservats, al caure la tarde 's reuneixen al café, comunicantse mutuament sus impresions.

—Al costat de l' iglesia hi vist una noya com un pom de flors.

—Jo si que hi fet bona pesca: la filla del estanquer... ja li es un pamet de primera!

—Ja 'l he vista; pero no val de bon tros lo que la neboda del arca'de.

—Ojo, ab los parents de l' autoritat!

—Cá! En materias d' amor no hi ha autoritat ni caramadas; tot es anarquia.

—Y colectivism?

—No dich tant: lo qu' es mèu, m' ho vull per mí....

—No hi ha que barallar-se, queridos, que ningú 's quedará sense parella.—exclama un que fins llavors havia permanescut callat.

—Y aixó? que has trobat un serrallo?

—No, pero si una masia d' aquí prop, hont hi ha nada menos que cinch germanas...

—Totas de quinze anys?

—De quinze á vintidos, trihèu y remenéu.....

—Magnifich! Triarem y remenarem.....

*

Si las pobres noyas del poble sentissen aquesta conversa, tal vegada en lloc d' esperar totes cosofas als senyorets forasters, los esperarien ab una escombra ó un latigo... ó un trabuch, que seria lo millor.

Pero las infelissas no saben res, y mentres ells al voltant de la taula del café fan la repartició de las noyas del poble com si 's tractés d' un botí de guerra, elles, empolaynadas ab encantadora senzillés, forman també 'ls seus grupets y a man lo seu xiú, xiú.

—Ay, filla, que m' agrada aquell ros de las ulleras blavas!

—A mi aquell petitó de la americana curta.

—Aquesta tarda 'l senyoret de la Casa Vermella ha passat tres vegades per aquí.

—Oh! ¡Y l' herèu del Mas gran! Tot lo demati ha estat mirant y tirant bolas de paper...

—Jo ja tinc una carta: miréula —

—Lo grupo 's extreny, los caps s' ajuntan.

—Qué diu? qué diu?

—Té, llegeix.—

La filla del estanquer la desclou y llegeix en veu baixa:

—Angel mio: Te amo, te adoro, te idolatro: si esta noche á las nueve vas á la fuente de la plaza serà el más feliz de los hombres tu apasionado

Venancio »

—Vaya una franquesa! Ja 't tracta de tú!

—¡Oh! Diu qu' es moda: tots los senyorets ho fan.

—Y bè, qué hi aniràs?

—Per supuesto...

—Veyám si 'l meu també me n' escriurà una de carta com aquesta ....

—Pst! Muixoni... vè la mare...—

Lo grupo 's dissol y cada noya se'n va pèl seu cantó, somniant lo que ellas ne diuhen *amors*, pero que mès bè se'n podrian dir *truytas*.

*

Las parets tenen orellas * * * ls romanins tenen ulls.

Preguntéulos al cap d' un mes lo que han vist y sentit: interrogueulos y sabréu una infinitat d' historietas d' amor, de tendres coloquis, de encantadoras escenes.

Seguiu las investigacions, y examinéu los marjes, las salsaredas, los nius del bosch, los voltants de la font, los recons del camí.... ¡Quánts vestigis trobaréu d' aquesta comèdia, millor dit, d' aquest drama ahent la astuta mala fé juga impunement ab la nativa ignorància!

Corramos, no un velo, una plancha blindada!

*

Després succeheix lo que ha de succehir.

—Està clar! ¡Qué han de esperar las cànidas pajesetas mès que desenganyos dels joves de Barcelona?

Los dos ó tres mesos se passan rápidament, com tots los somnis bonichs.

L' estiu s' acaba, la tardor apunta, las aurenetas se'n van al Africa y 'ls joves *corridos* (llàstima com no van al Africa també!) se'n tornan á ciutat.

Y mentres ells, baixant cap avall, se'n riuen de la ignorància montanyesa, las noyas se quedan al poble, mortas de pena y ab un pam de nas.

Aixó quan no 's quedan d' un modo encara pitjor.

FANTASTIC.

UN PAQUET DE CARTAS.

Setembre, 15.

Senyoreta: perdoni l' atreviment que hi tingut d' escriure aquesta carta; mes impossibilitat de parlarli, es l' únic remey que 'm queda per dirli quatre paraules sortides del mèu cor y trasladadas al paper per ma tosca ploma.

L' estimo; velhaqui tot. Vosté ha sigut la única dona que ha fet vibrar las sensibles fibras de mon pobre cor.

¡Seré correspost? Lo dupte 'm mata.

En mans de vosté, preciosa nena, está la mèva felicitat.

Una sola paraula sortida de sos llavis coralins serà ma ditxa.

Son admirador,

Ricardo.

*

17 Setembre.

Encantadora Enriqueta: després de mil fatichs he pogut saber com se deya.

¡Ay Enriqueta! Aquest dols nom ha fet creixe mès ma passió y estich fet una brasa.

Si's trobés al mèu costat y pogués posarme la mà hont jo li diria, sentiria batre mon cor com si hi desfessen xocolata.

Avuy à tres quarts de vuit passare per davant de casa sèva.

¿Sortirà al balcó?

Ricardo.

*

18 Setembre.

Gracias, Enriqueta: no esperava menos de vosté. Aquella tendra miradeta que va dirigirmes, sigué una prova de que no li soch indiferent.

Tota la nit pensant en vosté, figuris com l' hauré passada.

La sèva imatje la tinch fixada al pensament. Per tot arreu la contemplo... sobre tot à la nit.

¡Quant l' estimo!

Sols cinch minuts que pogués enrahonarli, ja véu, cinch minuts tant sols, fora ma ditxa.

¿Podré?

Ricardo.

*

22 Setembre.

¡Qué prompte va passar aquella mitja hora! ¡no li sembla?

Lo qu' haurá de fer es mirar de endolcir la criada, puig ja veu que sens ella no 's pot fer res: sembla que no costará gayre.

Crech que la sèva mamá ha ensamat algo; lo mès prudent fora, ja qu' està tant esclavizada, pensar un medi ab cooperació de la minyona, per podernos veure mès sovintet, y estarnos mès temps à solas.

Son tantas las cosas que tinch que dirli, son tantas las probas de verdader amor que vull donarli, que no es prou lo paper per escriure las primeras y per res me serveix la ploma per las segonas.

Somniava ab la felicitat y vosté estimantme me la dona.

Un foch viu y ardent mon cor abrusa y sè qu' es sols amor que per vosté sento.

Adios, Enriqueta: no 's descuidi de la criada si vol donarme, com li he dit, una mostra mès de que m' estima.

Ricardo.

*

26 Setembre.

¡Véus com t' ho deya, qu' era l' única manera de que tot sortis com desitjavam?

¡Qué ditzós vas ferme, Enriqueta! ¡Vas enfadarte per lo petonet que vaig estampar en los llavis? Perdónam.

Encare respiro l' alé de la boqueta, encare sent mon llavi la dolsor de la mel. Aquell bés, va sellar nostres cors.

¡No sabs ab quin anhel espero las déu del vespre! Estant à ton costat, calmaré l' desitj de ma esperansa. Avit d' amor, sols desitjo contemplarte, ja que potser no 'm será permés tastar de ta boqueta lo bés amorós que de plaher me mataria.

¡Ay Enriqueta! ¡Voldràs que de felicitat me mori?

Ricardo.

*

29 Setembre.

Enriqueta de ma vida, consol de la mèva ànima, lo goig de mon cor no té límits.

Encar contemplo quan abandonada, vingueres cap à mi à retornarme l' bés que vaig donarte.

¡Qu' hermosa estavas! Assedegat d' amor, begui delirs de ta boqueta lo nectar que destila.

¡Ay Enriqueta! Mil vidas que tingués, joyós las donaria per saciar altra volta la set de mos llavis; tú sols pots apagar aquesta ardència, ab la escalfor de los petons y ab ton amor qu' es ma vida.

Ricardo.

*

*

Enriqueta mèva: Dèu ho volgué; la criada va endormirse y nostra no sòu la culpa.

Estavam boigs d' amor, mon cor glatia, lo tèu desitjava, nostras bocas van juntarse y cegais no vegerem lo perill: després fou tart per véure'l.

No estranyis que deixi de veuret alguns días, puig causas imprevistas m' obligan á marxar.

No temis, qu' encar que lluny de tú. 'l mèu cor no t' abandona y sempre t' serà fidel lo tèu

Ricardo.

P. S. Al acabar de llegir aquesta carta, fesne bos-sins. Adios, Enriqueta, t' estima are mès que may,

R.

*

*

*

4 Octubre.

Sr. D. F. C.

Apreciat amich: demà tindré l' gust d' abrassarte, puig penso venir à passar uns quants días en ta companyia

Tinch de contarte una conquista feta molt de corre-guda; ha sigut alló de *veni, vidi y vici*.

Se tracta d' una noya mès que bonica, que ha tingut la debilitat .... de creure que 'm deya Ricardo. ¡Pobra Enriqueta!

Fins demà.

Tèu

Ramon.

Per la copia:

AMPARO DE GIRONA Y ROCHA.

Farém, si volen, una revista extíctament musical.

Durant la present semana...

Re, ré, ré, ré, ré...

Res enterament.

Per lo tant, se despideix de vostés, amables lectors, fins à la pròxima, 'l seu apassionat amich y S. S.

N. N. N.

UNA CONQUISTA.

Jo vaig veure à la Madrona certa tarda a la Palmera; xicotina mès salamera no 's coneix à Barcelona.

Tenia un ull, jay quin *brillo!* un nas, que ni fet exprés, y una boqueta que... res, ni una Verge de Murillo.

Cap com ella al ball n' hi havia; jo al véu, erla tant hermosa

li vaig di ab véu carinyosa.

¡Ay filla,

que m' agradaría!

Va mirar d' una manera, volguent dir.—No tingas por.—

—Te compromis?—No senyor, va contesta à la carrera.

Li done l' bras y 'm segueix; tot ballant los rigodons, m' anava fent reflexions y pensant: ja tenim peix.

Tot justet mitj ball seria, prop l' orella li vaig di:

—Si sempre ballès ab mí,

¡Ay filla,

que m' agradaría!

—No hi tinch cap inconvenient,— va dir fent la mitja rialla.

—Ganga, noy! vaig pensar. ¡Calla, sembla que 's gira bon vent!

La convidó al café y ¡plam! Si ho va acceptar? No 's dich re.

Ja no mès faltava esqué perque s' enganxés al am.

—Per casualitat tindria

relacions? Que no 'm 'a di.

—Donchs si 's volgues casá ab mí

¡Ay filla,

que m' agradaría!

Al ball següent, va explicarme de que feya, ahont treballava, y que dormia y menjava aprop del carrer del Carme, y que estava rellogada en un pis de dues guetas, que se 'n feya sis pessetas y dos rals cada mesada.

Jo llavors, sens cap mania, li vaig dir fent un somris:

—Si pogués vení al seu pis,

¡Ay filla,

que m' agradaría!

—Quan vulgui.—Donchs si m' invita!...

—La porta oberta tindrà.

—Donchs li juro que demà vindré à ferli una visita.

A l' endemà, tot mudat, a dos quarts de tres en punt, ja 'm tenen escala amunt fins à dalt prop del terrat.

La vaig trobar que cusia; després de ferli un petó, vaig exclamar: ¡Ay senyó!

¡Ay filla,

que m' agradaría!

Y altras coses vos diria del que després va venir. ¡Si tot vos ho pogués dir!... ¡Ay filla,

que us agradaría!

JOAN PLANA.

ESQUELLOTS.

Lo govern per esbravarse de la treta dels alemanys respecte à las Carolinas se tira y 's rebat contra la prempsa periódica.

Los alemanys fan lo mal y la prempsa paga la festa.

Cada dia hi ha novas denuncias y 'l periodista no pot escriure una paraula sense girar la cara endarrera a cada punt com si 'l perseguissen, en lo moment de cometre una mala acció.

Hi ha mès encare.

La industria espanyola s' uneix al sentiment patriòtic que s' ha despertat per tot arreu en pró de la integritat de la patria y 's disposa à fer tota mena de sacrificis pèl dia que siga necessari véure'n las caras ab los usurpadors alemanys.

Donchs bè: are, en aquests moments de febra patriòtica, quan mès necessari es sostén y alentat l' espirit públic, surt la següent noticia en los periódichs:

«L' embajador de Inglaterra tè poders del seu govern per reanudar las negociacions ab lo govern espanyol à fi de resoldre 'l modus vivendi ab Espanya.»

La prempsa y 'ls industrials podrán donarse las mans y fer com lo borratxo del quènto.

¡Qué? ¡No saben lo quènto del borratxo?

Donchs escoltin:

Si plovia perque plovia; si feya sequedad perque feya sequedad; si feya calor perque feya calor; si feya fred perque feya fred; fins un dia perque 'ls xicots del carrer ván trencar un vidre de las ventallas del seu vehí, sempre y en totas ocasions, lo borratxo cridava à la sèva dona y li deya:

—Tuyetas, ja ho véus quina desgracia!... ¡Quant l' hi jugas que tot pararà en lo mateix?... Sí, dona, si: ja t' ho dich desd' are: 'l vi pujará.

Aquí no puja 'l vi, pero la prempsa sufreix sempre y 'ls industrials s' arruinan.

L' única prempsa que aquí 's salva es la que fà incens al govern; l' única industria que aquí prospera es la industria de escalar lo pressupuesto.

Lo cólera després de haverse estat un quant temps à Ripoll y à Sant Joan de les Abadesses, se passeja are com are per las inmediacions de Olot.

Aquest cólera es molt original. Se véu que tè bona posició y que vol fer com los de Barcelona: se 'n vá a passar l' istiu à las terras frescas.

Temps endarrera fins va deixar-se veure à Panticosa.

—Ja se 'n vá à Panticosa, deya un metje amich mèu: ¡si se 'n déu veure de perdut!... Al menos aquest cólera es tisich de tercer grau.

Ab motiu de la crissis consegüent al actual estat sanitari y à fi de donar feyna à la gent que no 'n té, sembla que 'l ajuntament porta l' intent de donar major impuls à las obras del monument à Colom.

Això es lo testament del cólera, en lo qual deu llegirshi 'l següent pàrrafo:

«De diners com que no 'n tinch no 'n deixo; pero deixo una crissis industrial y desitjo que 'ls que no tenen feyna s' ocupin en aixecar lo monument à Colom, qu' es un deute que tè contret Barcelona, ab lo insigne descubridor de Amèrica.

»De aquestas mas últimas voluntats nombre massor y executor testamentari al ajuntament de la Ciut

tirat per diplomàtic, podria robar isles enteras y ningú li diria res.
Cá havian de dirli: al contrari.
Llavors encare li donarian satisfaccions.

En la ciutat de Leon la gent estava espantada per que totes las nits se veia llum en lo campanar de la colegiata de Sant Isidro.

Tot era parlar de animetas, aparescutes y altres fenòmenos espirituals.

Fins que un dia, s' reuneixen alguns serenos y després de pensarho y meditarlo molt, al fi decideixen pujar al campanar—com ho verifican tremolants las camas—per averiguar la causa de aquella llum estranya.

* * *
Ja hi pujan, ja hi son, ja trucan á la porta, ja á dins senten corredissas, ja ab lo xusso la despanyan, ja son dintre.

La llum s' apaga, veuen dos bultos, encenen mitsos y sorprenden a dos personas de diferent sexo, un sagristá á la dreta, una beata farinera á l' esquerra.

Y al mitj un pelut d' espart, encare calent.

Lo qual en certa manera demostra que si se 'n pujaven á dormir á dalt del campanar, no era pas per qüestió d' estar més frescos.

Diu un periódich:

«Per aquest govern civil s' han aprobat los comptes municipals de Santa Susanna»

Un carlí deya:

—A quin temps hém arribat, que fins los sants y las santas han de donar comptes a 'n' aquests mestissons! Aixó, francament, clama venjansa.

No falta qui s' queixa de que sent moltes las poblacions de Catalunya que han suspès las festas majors per por del cólera, aquí á Barcelona s' tolerin balls com los que se celebren tots los diumenges y días festius en lo Saló de la Palmera, en lo carrer de la Caudina, en lo Pabelló Ibèrich y en altres escorxadors per l' istil.

Qui s' queixa, francament, no té rahò. O á lo menos aquesta es la mèva creencia.

Perque regularment las festas majors se componen de dos parts: Primera: fartoneras. Segona: balls.

Y aquí lo perillós no son los balls, sino las fartoneras.

* * *
Tant es aixís que si jo fòs metje y 'm vinguessen á consultar per assistir á un atacat de cólera, li diria:

—Deixis de laudanos y camamillas, y de fregas y de llits. Vol entrar en reacció? Llogui uns quants músics agafis ab una raspa ben sapada y ab un parell de valssos y un parell de polcas, jo li asseguro que arrençará 'l suor.

Llavors se fica al llit, s' acotxa ben bè y l' endemà estarà més bè que may.

Aquest sistema curatiu no l' ha ensejat ningú que jo sàpiga; per lo tant reclamo l' privilegi de invenció.

Divendres passat va haverhi recepció á la capitania general.

Y mentres los uniformes rumbejavan per lo Passeig de Colón y las músicas tocaven fins á treure las ganyas, á un senyor qu' estava embabiecat mirant los gallons y escoltant las armonias de las bandas militars van ferli saltar lo rellotje de la butxaca.

Sorprès lo lladre en tant agradable ocupació, van omplirlo de tostorros.

Y es fama que l' lladre deya:

—Reclamo l' auxili de las autoritats conservadoras. Jo estich de acort ab en Bismarck: y aquest rellotje no volia robarlo; volia protegirlo.

A Olot per librarse de l' epidemia colérica han tret á passejar pels carrers á la Verge del Tura.

Si las verges fossen com certs productos medicinals diria:—Pitjor es tréurela al ayre que tenirla tancada al camaril, perque ab l' ayre s' esbravará.

Pero are crech que l' ayre no influeix, y així y tot no puch menos que recordar la frasse del mal enguanyat Robert Robert, que deya:

—Algun cop hi anat á missa y una cosa m' intriga que no s' com explicármela, y es saber de que pot curar allò de treure l' missal de la dreta y traslladarlo á l' esquerra.... y vice-versa.

La Publicitat ha sigut denunciada per haverse ocupat de la reconcentració de la guardia-civil á las capitals de las provincias. Lo fiscal ha vist (iquina vista més final) en lo suelto de un periódich honrat una excitació al robo.

Infelis fiscal!

* * *
¿Qué diria si haguès rebut, com nosaltres, lo següent anònim?

«Sr. Director de l' Esquella de la Torratxa.

«Vivament impresionats los taruguistas, timadors y lladres de camí ral, al veure que hi ha qui 'ns fa la competència en gran escala, allà á las nostres possessions de l' Oceania, protestém de la manera més energica contra las suposicions del senyor fiscal de imprenta. Mentre durin las actuals circumstancies, som prou patriotas per suspendre totes las operacions projectadas, y tant se val que 's reconcentri com que no 's reconcentri la guardia-civil, perque en aquest moment tenim las mans ocupadas en treurens la gorra davant dels que han fet lo gran timo de las Carolinas.

«Nos repetem de vosté afectissims S. S. Q. B. S. M.

Varios taruguistas.

QUÈNTOS.

Al veure que un inglés que va anar á esmorsar á can Justin s' havia tombat tres botellas de Burdeos, va dirli un seu correspolson:

—¿Y 'us las hieu begudas sense ajuda?

—No, respondé l' inglés: ab ajuda de una botella de Jerez.

Un va á comprar una lliura de cansalada y al veure que tractan d' embolicarli ab un full del Correo Catalán, diu:

—Embolicula ab un altre paper.

—¿Qué té més?

—¿Qué no vén que en contacte ab un periódich carli tot desseguida 's torna rancia?

A una dona casada qual marit que avants era un polítich dels més actius y are s' ha retirat de la política, li preguntavan:

—¿Cóm s' ho ha fet per curar al seu espós del amor á la política?

Ella respondé:—Molt sencillament: m' hi valgué de la política del amor.

A un golut que anava fentse vell y 's mantenía solter li demanavan:

—Pero home, ¿perque no 't casas?

—Impossible No puch acostumarme á la idea de que á dinar y á sopar haguem de ser dos.

A un què estava sempre tronat li preguntava un company que acostumava á trobarse en lo mateix cas:

—Escolta quan te presentan un compte y no pots pagar-lo, qué fas?

—Acluco 'ls ulls.

En una tertulia:

—¿Que no saben la noticia?

—Quina noticia?

—Que l' marqués del Lladoner se casa.

—¿Y ab qui s' casa?

—Ab l' Elvira.

—¿Ab la que l' ha arruinat?

—Ab la mateixa. Es un home previsor. Per lo mateix que l' ha arruinat tracta de veure si casantse recobra lo perdut.

Parlan de un comerciant molt trampós y diuhen:

—Miréu quin home més especial es aquest que té un caixer que al istiu surt á pendre las ayguas y, naturalment, no paga.

—¿Pagará al bivern?

—No, al bivern diu que no vol obrir la caixa per por de que se li costipi.

En una estació de banys se donava un ball, y una coqueta va manifestar grans desitjos de possehir una camelia. Desgraciadament al poble no n' hi havia.

No obstant, una hora avants de comensar-se l' ball tenia la camelia desitjada. Un jove que li feya la còrt, enterat del desitj que tenia va tenir la sort de satisferli.

—Pero cóm s' ho ha fet? va preguntarli ella al rebre l' obsequi:

—Hi anat á Barcelona á buscarla.

—A Barcelona ha anat? Ab lo carril?

—No senyora, no hi havia tren: hi he anat á galop. En Rosendo m' ha deixat lo seu caball.

La coqueta somrient:

—Es molt amable en Rosendo... dónquili las gracies de part mèva.

L' estadant de un pis que tenia magatzém va perdre á la seva senyora, y com es molt natural tots los dependents ván assistir al enterro.

També va assistirhi l' porter de la casa.

Verificada l' inhumació va donar las gracies, y al tornar-se n' à casa ab lo porter las hi va repetir particularment.

—Gracias, Agustí.

—No hi ha de què... Ja ho sab, D. Mariano: per casos aixís me té sempre á la seva disposició... No ha de fer més que demanar.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Jo coneix una nineta, que molt dos-terceras n' es; com la dos-hu es moreneta; sols qu' es un xich petita y sembla una prima-tres.

Si no fos aquesta cosa, que tres-teresa la fa ser, la Tot fòra noya hermosa, purg es fresca com la rosa y no té res de hu-primer.

DEUHET DE REUS.

II.

—Hu-tres deixa l' hu-segona y digasme de ahont l' has pres.

—¿De ahont l' hi presa? Si qu' es bona: de dintre del hu-dos-tres.

NAS DE PUNTA INGLESA.

MUDANSA.

Tanta es la tot de 'n Total que anant cap al Tot ahí, trobà frente al Principal un anell ab un rubí.

ASNEROLF ALKUSPA.

ANAGRAMA.

Va treure una tot en Riera y va anar á tot á Piera.

BETAS Y FILS.

CONVERSA.

—¿Qué dús Anton del hort?

—Ensiam y cols vet'ho aquí.

—Los dús per la Llusianeta, per supuesto.

—No'noy.

—Donchs per qui?

—Búscaho qu' entre tots dos ho acabém de dir.

JEPE DE L' ORGA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.

1 2 3 4 5 8 8 7.— "

1 2 3 4 5 6 7.— "

1 2 8 5 6 2.— "

4 7 3 3 2.— "

7 8 7 4.— "

7 8 9.—Amaniment.

3 9.—Nota musical.

3.—Consonant.

J. BRÚ.

TRENCA-CLOSCAS.

DON RAFAEL ES Á CAN TOMÁS.

Formar ab aquestas lletres degudament combinades lo nom de una població catalana de la província de Girona.

OELLUT DEL BRUCH.

GEROGLIFICH.

XX

D

III

al

B

OOOO

CH

C. PILLO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.º.—Ma-ri-a-no.

2. ID. 2.º.—Do-lo-res.

3. SINONIMIA.—París.

4. ROMBO.—

LL E O

M E R L A

O L I

A

5. CONVERSA.—Montserrat.

6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Puigcerdà.

7. TRENCA-CAPS.—La nit de nuvis.

8. GEROGLIFICH.—Per sansins á Sans.

BONTAS Y MALAS.

Un que se li acaba la feyna.

Un altre que no 'n pot trobar.